

„Sedaj, ko je Ivan prost in sam svoj gospod na Višavi, otrese se vpliva Marušinega; kljuboval ji je doslej, kljuboval ji bode tudi sedaj. Videti je moški.“



Rešetar.

Hčerke pa ni znala tolažiti. Ljubila jo je, pa ji ni hotela vzbujati upov, ki bi se morda ne uresničili in bi jo pahnili potem še v večjo žalost, ko bi se ne izpolnili.

„Kaj se kisaš, bode že prišel! Sedaj ima druge skrbi. Pa ne bodi taka. Pa ako ga ne bo, kaj za to, prišel bo pa drugi.“

Toda to je hčerko še bolj bolelo.

Ivana ni bilo od nikoder, v Marijaničinem srcu je pa rastlo hrepenenje.

„Mati, jaz grem na Višavo.“

Magdalena ni pozabila, kaj je bila doživela sama na Višavi, zato ni pustila hčere od hiše, da bi jo obvarovala sramote. Maruša bi jo morda sama zapodila in se potem škodeželjno bahala, da se Magdalenina hči ponuja Ivanu.

„Bode že prišel. Ako ga pa ne bo, kaj za to! Saj ti ne ostaneš na sramoti.“

Marijanica pa ga je čakala vedno težje.

Nekega dne pride v Samoto neznan mož. Postoji pred hišo, dene roke na hrbet in ogleduje hišo gori in doli, potem pa stopica okrog, kakor bi hotel vse natančno oceniti. Med tem se radovedno ozira, kje bi koga ugledal.

„Kaj pa ta ogleduje?“ reče Magdalena hčeri. „Meni je neznan, ali ga ti poznaš?“

„Pri nas ga še ni bilo.“

Magdalena stopi pred vežo, upre roke v bok in bistro pogleda moža, ki se je obrnil k nji.

„Kaj boš kupil, kâli, ker tako ogleduješ hišo?“

Mož se nasmehne.

„Ne nameravam sicer, toda po ceni kupim, ako je na prodaj.“

„Po ceni konjederec konje prodaja.“

„Prav imaš. Pa mi še povej, ako sem prav prišel!“

„Ko bi vedela, kam si bil namenjen.“

„K mlinarici Magdaleni v Samoto.“

Magdalena se začudi. „Jaz sem. Ni me treba iskati drugod.“ —

Dobrovoljnost izgine z moževega obraza, in zadrega se prikaže.

„Tako, ti si tista?“

„Jaz sem, ako si namenjen k meni.“

„Prav k tebi.“

Pogleda v tla in naredi nekaj korakov sem in tja, kakor bi nečesa iskal.

„Ti imaš hčerko?“